

với sương đêm nom như khói xám.

Vừa ra khỏi cửa, tôi đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy anh Điền đâu. Sau một thoáng lưỡng lự, tôi đánh bạo lần ra sau hè, mắt căng ra, chân dọ dẫm từng bước một. Lúc này không hiểu sao tôi chẳng thấy sợ. Có lẽ sự tò mò và nỗi khát khao khám phá bí mật giúp tôi trở nên can đảm một cách khác thường. Hơn nữa tôi tự trấn an rằng trong lúc này ngoài tôi ra còn có anh Điền ở đâu đó trong vườn, rằng nếu có con ma tóc dài kia để cho anh Điền ung dung thì chẳng có lý do gì nó lại “đụng chạm” đến tôi.

Nhưng dù đảo mắt soi mói khắp nơi, tôi vẫn không phát hiện một dấu vết nào của anh Điền. Cũng không nghe một tiếng động nhỏ. Chỉ có tiếng gió thỉnh thoảng đi xạc sào trên lá khiến tôi có cảm tưởng khu vườn chốc chốc lại buông ra những tiếng thở dài than vãn cho sự cô tịch lạnh lẽo của mình.

Đúng vào lúc tôi hoàn toàn thất vọng, định vạch quần tè một bãi rồi bỏ vào nhà ngủ tiếp, mặc kệ anh Điền với những hành vi ám muội của anh, thốt nhiên tôi bỗng nghe một tiếng cười khúc khích vọng lại từ cuối vườn. Tiếng cười trong, ngắn, vừa vang lên đã tắt ngay.

Nỗi sợ hãi khi nãy đã rời bỏ tôi nay vội vàng quay trở lại cùng với tiếng cười ma quái kia. Tôi nắm chặt hai tay cố giữ bình tĩnh nhưng câu chuyện khủng khiếp của Chứng anh đột ngột hiện ra trong đầu khiến tóc gáy tôi cứ dựng đứng cả lên. Hôm trước Chứng anh cũng từng nghe tiếng cười ròn rợn này và theo những gì nó chứng kiến và thuật lại thì đây đúng là tiếng cười của con ma tóc dài gần đây vẫn lảng vảng trong vườn nhà ông tôi vào lúc canh khuya.

Đã mấy lần tôi dọm chân định chạy vào nhà nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn đứng yên không động đậy. Tôi sợ tôi cất bước không khéo sẽ phát ra tiếng động và như thế không khác nào tôi bảo với con ma tôi đang ở đây, mau mau lại vịn cổ tôi đi. Nhưng tôi cũng không thể cứ chôn chân mãi